

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **S. M.**, zastoupené JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou se sídlem v Ostravě, Stodolní 17, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2006, č. j. 61 Az 46/2005 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Janě Mikulové, advokátce se sídlem v Ostravě, Stodolní 17, **se p ř i z n á v á** odměna ve výši 2400 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 24. 3. 2005, č. j. OAM-546/VL-10-11-2005. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatelky jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka namítá zákonné důvody specifikované v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V doplněném podání prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatelka zúžila kasační námitku na nesprávné posouzení právní otázky, aniž by blíže rozvedla, v čem tvrzenou nezákonnost shledává. Uvedla pouze, že má za to, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu. Z textu kasační stížnosti v původní ani doplněné verzi však vůbec není zřejmé, jakých konkrétních pochybení se příslušný správní orgán měl dopustit.

Stěžovatelka v kasační stížnosti blíže nespécifikovala, v čem konkrétně spatřuje nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, z druhé věty doplněného podání však lze dovodit, že je namířena proti posouzení splnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu ze strany správního orgánu. Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. S otázkou týkající se povinnosti správního orgánu zjišťovat skutkové okolnosti za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která jí byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Povinnost soudu uhradit zástupci odměnu za zastupování dle tohoto ustanovení v sobě nezahrnuje možnost uhrazení jakéhokoli úkonu, který byl dle tvrzení ustanoveného zástupce proveden. Má-li být úkon učiněný zástupcem posouzen jako úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za který náleží odměna, musí být prokázáno jeho skutečné provedení a dále jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky byla přiznána odměna v celkové částce 2400 Kč, a to za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť v doplněném podání v rozsahu jednoho odstavce, resp. dvou vět, zástupkyně stěžovatelky uvedla jen to, co již stěžovatelka uvedla ve svém původním podání. Pouhé konstatování, že stěžovatelka má za to, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu zdejší soud neshledal jako dostatečný důvod k tomu, aby přiznal odměnu za uskutečnění dalšího úkonu právní služby, který by mohl být považován za důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatelky. Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu, tak, že za jeden úkon je stanovena odměna 2100 Kč a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu